

4. ledna 1937

Drazí,

děkuji Vám srdečně za přání, za Pestrý týden a za bedničku, z které jsem měla velikou radost. Sudinka mi ji přivezla do hotelu zrovna na Silvestra, psaničko mě pak čekalo včera večer v lyceu při návratu a teď právě v poledne přišlo druhé. Za obě pěkně děkuji, Eňovi za ten dárek k Ježíšku, jsem na něj hrozně zvědavá, tatkově a mamce děkuji také mockrát za Ježíška, který mi letos zase nadělil mnoho knih, Notre Dame de Paris od Huga, Mme Bovary, sebrané spisy A. Musseta, Femme de 30 ans od Balzaca, Život Disraěliho, a Byrona od Maurois. A za Minin dárek Vám také děkuji, protože to je také hodně dárek pro mě.

Teď Vám musím dopovědět o tom, jak se skončily vánoce. Přestala jsem, myslím, někde u Silvestra. Tedy ráno v ten památný den jsme se vypravily, Máňa, Greta a já, do Invalidovny, podívat se na Napoleonka, pak do Rodinova musea, kde je spousta jeho krásných prací, asi plných patnáct sálů, a skoro v každém z nich trůní někde v rohu jeho "Myslitel", který se nesmírně vážně dívá do země s hlavou rukama podepřenou. Zdržely jsme se tam asi do dvou hodin a měly jsme veliký hlad, když jsme odcházely. Zastavily jsme se tedy v buffetu, dostatečně jsme se nasatily a zamířily jsme pak do musea Grevin. Na veliké tabuli tam stojí napsáno: vstupné 4 franky, byly jsme tři, tedy celkem 12 frsů, a s hrůzou jsme shledaly, že nám zbývá jenom 11 frs a 85 centimů. Za nic na světě jsme nemohly sehnat těch patnáct centiků, co nám scházelo. Hledaly jsme po kapsách, po zemi, kolem nás chodilo spousta lidí, kteří by se snad příliš nezdráhali někomu věnovat tři sous nebo od někoho odkoupit lístek na metro, kterých jsme měly několik, vyčítaly jsme si, že jsme mohly sníst o rohlík méně nebo dát trochu méně spropitného, vůbec shledaly jsme, že jsme měly spoustu možností, jak se dostat do toho musea, ale nakonec jsme se vrátily do hotelu ve veselé silvestrovské náladě. Vracet se do musea už bylo ovšem pozdě, za chvíli pro nás přišla paní doktorová a šla s námi do biografu (malého a hezkého, stavěného v jakémsi japonském stylu) na Dodswortha podle románu Sinclaira Lewise, myslím, že ho znáte. Bylo to docela pěkné, skončilo to asi právě o půlnoci, na cestě zpět jsme si pak koupily nějakou flašu šampaňského a v hotelu jsme si připily z koflíků na čaj a skleniček na zuby a ťukly jsme si ovšem hlavně na bašo a tak jsme oslavovaly Silvestra asi do dvou hodin, takže druhý den jsme zase dlouho vyspávaly. Odpoledne jsme byly zadarmo v divadle (na Nový rok jsou tu většinou divadla zdarma) na "On ne badine pas avec l'amour" od Musseta. Bylo to moc pěkné, obecenstvo většinou samí studenti, kteří se hlučně smáli každému vtipu a nadšeně tleskali. Seděly jsme hodně vysoko až těsně u jeviště, s obou stran. Viděly jsme tedy hercům úplně do obličeje a i za kulisy trochu. Když jsem se naklonila, viděla jsem v zákulisí přípravy k dalšímu výstupu, všichni si tam upravovali vlasy a šaty, rovnali židle, které byly předtím na scéně atd. mimo to bylo vidět, jak se pilo z prázdných sklenic, četlo z čistých papírů, šňupalo z prázdných tabátek a bylo to docela zábavné.

V sobotu ráno jsme se konečně dostaly do toho nešťastného musea Grevin, kde jsou voskové figurky, představující všemožné proslavené lidi, Ludvíka XIV., Marii Antoinettu, Richelieuho, Hitlera, Mussoliniho, Bluma, Eduarda anglického, jen paní Simpsonová tam schází. Generál Franco a jakési výjevy ze španělské revoluce tam ovšem už jsou. Pak je tam malý sál šestiúhelníkový a se zrcadly přes všechny stěny, takže dělá dojem nesmírné velikosti. Osvětlují jej všemožnými způsoby a barvami, takže vypadá moc pěkně. Pak tam byl ještě jakýsi kouzelník, který chytal ryby jen tak ve vzduchu, z prázdné sítky najednou vypustil dva bílé holoubky a měnil srdcová esa za křížové šestky a podobně.

Odpoledne jsme byly u Mme Denis, která byla moc roztomilá. Byly u ní na vánocích právě dcery Piccardovy z Belgie, její vnučky, ještě docela malé a moc veselé. Hrály jsme s nimi všelijaké hry a moc jsme se nasmály při hledání náprstku, když si jej paní Denisová prostě nasadila na prst a nikdo jej nemohl najít. Při jedné hře nám paní D.

hrála trochu na klavír , je už hodně stará, a přesto hraje ještě moc hezky. Zvedla nás také do pracovny Arnošta Denise, kde má velikou knihovnu se spoustou českých knih, hlavně ovšem dějepisných. Bylo to tam moc hezké.

Večer jsme byly v Opeře komické na Mignon, která se nám moc líbila. Byly tam krásné árie, které měly u obecnstva takový úspěch, že je museli opakovat. Všichni skvěle zpívali, Mignon měla ohromně příjemný hlas, její společník pak byl takový pravý operní zpěvák: poněkud silnější postavy, pohyby více méně ladné, obecnstvu se stále ukláněl s úsměvem plným vědomí, že je jeho miláček. Jakmile měl příležitost, povznášel hlas, jak nejvíc mohl, ale zpíval opravdu pěkně.

V neděli jsme se vypravily do Louvru, do obrazárny a na antické a egyptské sochy, které jsou úplně jedinečně umístěny, docela nově, ve velkých prostorných sálech, na mramorových podstavcích, v podzemí pak jsou nějaké sfingy krásně osvětlené. Bylo tam mnoho Čechů a vůbec mnoho cizinců.

Odpoledne pak jsme asi v pět hodin odjížděly taxikem k nádraží, světla už byla rozsvícená a nám se hrozně nechtělo do lycka, úplnou hrůzu jsme z něho měly, nedalo se však nic dělat, veškeré vzpírání bylo zbytečné a tak jsme se k šesté hodině vhrnuly do lycea, uvítaly se sudinkou, která má vlasy zase o stupínek bělejší , pak jsme se navečeřely a hleděly se co nejrychleji dostat do postele, a pak jsme spaly a spaly a ještě toho nemáme dost, každou chvíli se nám dnes zavírají oči. Na štěstí máme dnes hodně volných hodin, tedy si můžeme i ve škole trochu pospat.

Ale ještě o jedné příhodě vám musím napsat, málem bych na ni zapomněla. Když jsme se v sobotu večer chystaly na Mignon, spadlo mi najednou cosi do oka a za nic na světě jsem to nemohla vyndat. Celá sekce se mi v oku postupně prošťárala, já sama jsem je trápila alespoň půl hodiny, a když to nebylo nic platné a na Mignon jsem rozhodně chtěla jít, byla jsem nucena odebrat se k doktorovi. Věděla jsem sice, že v pozdní hodině večerní mu podobná návštěva pacientky nebude vhod, ale přece jsem se tam odhodlala. Musela jsem hezkou chvíli čekat v přepychové čekárně (doporučili mi ho v hotelu), pak ovšem šlo všechno jedna dvě, klapka se obrátila, pinzetou se vytáhl kousíček uhlí či čeho, a bylo dobře. Samotného doktora ta rychlost nejvíc překvapila, a aby to tak nevypadalo, napsal mi jakési kapky (které jsem si však nekoupila, protože mě oko hned přestalo bolet), a řekl si docela mile a skromně o třicet frsů. Pak se ještě vyptával na všechno možné, byl velmi vlídný a myslel asi, že si půjdu rovnou lehnout a nebudu myslet než na ošetřování oka, ale já jsem musela do divadla, které mě vyléčilo snad lépe než cokoliv jiného.

Teď tedy už jsme zase v lycku, dnes tu budeme už podruhé spát , bohužel i bohudík, protože konečně už jsme byly moc vyflámované, dlouho bez koupele a unavené stálým chozením po tvrdé dlažbě, já jsem někdy podrážky ani necítila a jen jsem vzpomínala na mamku, že podobnými útrapami tak často trpí.

Francouzek se zatím vrátilo jenom málo, většinou jsou ještě na prázdninách, některé přijely celé opálené z lyžování. My příštím rokem snad pojedeme na Vánoce také do hor , dá-li pánbů zdraví, pojedu příště s prkýnkama, dr. Kupka našel prý někde cosi laciného.

Škoda, že jste letos neměli dosti sněhu, Míňa by si byla jistě ráda zalyžovala, ale snad vám ještě napadne, ne? V lednu a v únoru ho ovšem může využít jen Eňa . Aspoň však že ledu jste měli dosti, dovedu si představit, jak se na něm Eňa prohání, asi tak, jako se v létě bude prohánět na kole, že?

Kdyby baša nebylo, těšila bych už se skoro zase na prázdniny, když vidím, jak čas strašně rychle ubíhá. Ale což, před našim jsou te'd velikonoce a na ty se letos mohu moc a moc těšit a bašo je až za dlouho, strašně dlouho po nich, jen prázdniny se přiblíží moc brzo po velikonocích.

Mockrát Vás zdraví, tisíc pus všem posílá
Vaše Hanka

16. ledna 1937

Drazí,

děkuji mnohokrát za mamčino psaníčko, které mi tentokrát přineslo takovou smutnou zprávu. Před dvěma lety jsem měla ještě dvě babičky, před rokem už jen jednu a teď už vůbec žádnou a je tak smutné, že se z našeho domečku na vždycky odstěhoval jeden obyvatel. A já se vždycky o všem dovím tak pozdě - najednou dostanu zprávu, že mi před týdnem zemřela babička a já jsem se třeba celý ten týden bavila a smála a neměla jsem o ničem tušení. Je to smutné, když člověk nemá ani jednoho dědečka ani babičku, protože přestane být vnoučátkem a vnoučátka mají právo být malými dětmi.

Naše zahrádka si jistě bude dlouho vzpomínat na babi, jak ji zbavovala pampelišek a spadlých větviček.

Teď musím mamce znova poděkovat za balíček, v posledním dopise jsem na to asi zapoměla. Všechno mi přišlo v pěkném pořádku a měla jsem z toho velikou radost. Malý lyžař už nahradil komíníčka, znaménko do knihy pečlivě slouží svému účelu a větvička voní jako všechny bechyňské lesy dohromady.

Ve škole se pomalu chystáme zase do kompozic, latinskou už máme za sebou. Začínáme hodně brzo, protože je tentokrát trimestr hodně krátký. Profesorka z matiky se nám rozstonala spálou, nahrazuje ji tedy taková starší, suchá kantorka, která nám stále připomíná bašo, o každém příkladu, který nám uloží, podotkne, kterého roku a v kterém městě byl dán jako bašový příklad. Když někdo něco řekne špatně, tváří se velmi uraženě a říká jen " Ne"- jako malé děcko, které si postavilo hlavu.

Počasí máme teď nehezké, stále prší - a jinak není nic nového.

Moc a moc vás všechny
zdraví a líbá
Vaše Hanka

24.ledna 1937

Drazi,

srdečné díky za Pestrý týden a za mamčino milé psaní - čím víc jich přibývá, tím mám větší radost, protože tím se víc blíží prázdniny. Jak vidím, jste ve znamení konce pololetí a dokonce uprostřed zasněžené zimy, zatímco my začínáme trimestr a těšíme se ze sluníčka úplně jarního. Ve čtvrtek bylo tak krásně, že jsem neodolala a na zkoušku jsem vyfotila celý jeden film, který si schovávám na velikonoce. Všechny snímky docela pěkně dopadly, posílám vám z nich dva, na jeden z nich mi vniklo trochu světla, jinak však je na něm vidět ve předu tři okna etudy, vzadu externát a vrata, kterými se chodí do školy a ze školy. Na druhém vidíte dojemný koutek s Gretou Tischlovou, na který skoro vždycky svítí sluníčko, tedy se tam často vyhříváme a sudina nás honí, že si nemáme sedat na schod. Tím zvonečkem nahoře se zvoní k etudám a k jídlu, teprv po něm následuje vždycky sudinčin zvoneček. Je to bráno z okna jedné etudy, která je asi zrovna pod mým pokojíčkem v ložnici, ten černý roh vlevo je skleněná střecha u jídelny. Ta hořejší okna patří jednomu dortoiru, můžete si podle toho představit velikost našich pokojíků každý z nich má jedno okno a polovičku té velké mezery mezi okny. Obdivujte stín té lampy, ten je ohromný, že,

Tento týden jsme byly se sudinkou ve středu v Paříži, podívat se na film Zelená pastvíska čili Starý zákon v představě malých černochů. Bylo to moc roztomilé, takové prosté. Pán Bůh v černém fráčku, s bílými fousy, andělé všichni černí, Adam, Eva, Kain, Archanděl Gabriel, zkrátka samí černoši. Přitom byl Pánbůh takový naivní, radoval se jako malé dítě z každého zázraku, který udělal. Mezi tím zase byly obrázky z nedělní školy v Louisianě, kterak pastor-černoch předčítá negřátkům bibli, oni poslouchají napjatě a zas ho přerušují všelijakými nemožnými otázkami. Mně to k tomu ještě prospělo v tom smyslu, že jsem se dozvěděla hodně nových věcí o starém zákoně, protože Bibli velmi matně znám.

Na Míninou návštěvu se těším ve dne v noci a myslím, že samozřejmě může s námi jet, protože už před vánoce jsem o tom s drem Kupkou mluvila, když jsem myslela, že už na vánoce Míňa přijede. Myslím však, že byste mu měli sami něco napsat, když budete tak hodní, tak to bude lepší, a raději brzo, aby bylo na všechno dost času. Já už začínám o všem přemýšlet, jak a co zařídíme, aby se nám všechno dobře vydařilo a aby tu Míňa co nejvíce užila a uviděla. V Paříži by se ubytovala na nějakou dobu v Luxemburku, před nebo po velikonocích, jak bude chtít. Doufám, že mi sudinka dá dost volnosti, abych se Míně mohla věnovat, vždyť to se hned tak nestane, abych tu měla někoho z domova, že? Tak se hrozně těším, až se jí pošinu na nádraží naproti, že to nejde dál. A pak, až budeme o prázdninách dvě na líčení všech věcí, tak to bude skvělé. Jen kdyby se tak Tatka a mamka a Eňa vešli do jednoho Míniina kufříku, pak by už velikonoce ani nemohly být hezčí.

Teď ještě novinky ze školy, není jich moc. Naše slavná matematická už se vrátí v pátek, tedy jsme spokojeny. Z kompon už máme fráninu - 61/2 a skoro poslední jsem, ale ne úplně, což mě jedinečně utěšuje, protože za mnou jsou ještě trojky a dvojky. Člověk vážně dobře neví, o čem se v těch francouzských úlohách má psát a o čem ne. Pak máme latinu-17, a dějepis nevím. A ještě o minulém vysvědčení jsem Vám nenapsala. Známký snad víte a jako celkově mám tzv. encouragement, což je stupeň po felicitacích. Bůh ale ví, jak to počítají.

O bašu všechny kantorky až dosud diskrétně mlčí, jen ta zástupkyně naší matičky neopomene podotknout, že náš stálý cíl je - baccalauréat, čímž nás ovšem nijak netěší.

Posílám Vám tisíc pozdravů a pus,
taťkovi, mamce, Eňovi,
Vaše Hanka

St.Germain, 1. února 1937

Drazí,

děkuji mnohokrát za mamčino psaníčko, které bylo tentokrát takové dlouhé a krásné, že už jsem nadobro přestala mít strach z baša a z té osmičky ze zemáku budu mít pomalu docela radost. Vysvědčení jsem viděla, jak jsem vám myslím už psala a mám dojem, že mi tam Mlle Bonnard napsala "výsledky velmi slabé", a ne dosti slabé. Jakáž pomoc a já jsem byla tolik hrdá na to, co jsem všechno napsala o Alsasku. Tuhle sobotu mi, prosím vás, držte palec od dvou do čtyř, totiž u vás od tří do pěti, píšeme za sebou fysiku a chemii, máme teď samé komplikované procedury na vyrábění železa a ocele, které se pořád tak zdokonalují v moderní době, že za nějakých padesát let z toho budou děckám ve škole hlavy šedivět, nevymýti-li se včas všichni inženýři - chemikové z povrchu zemského.

Naše drahá matička už se nám šťastně navrátila, je celá opálená, jak byla někde v horách na lyžích, a protože ještě hodně kašle, nosí huňatý svetr pozoruhodné tloušťky, v němž nabývá vzhledu medvědího. Je ale stejně fajn na učení jako byla dříve a my to teď tím víc vidíme, že máme trochu zkušeností s Mme Frelin, která se jí v ničem nepodobá a v živosti nejméně. Jinak je vše při starém, potřebovali bychom takový týden týden volnosti jako má teď Eňa, neboť prázdnin nikdy nezbyvá, jak praví staré přísloví. Sudinka nás sice nejraději vidí ve škole, protože pak se může prohánět po dvoře, aniž riskuje nějaké zranění následkem prudkého střetnutí s divoце pobíhajícími růžovými zástěrami, ale naštěstí neexistuje jenom její vůle, a proto jsou na světě vedle vyučovacích hodin také přestávky a ve výjimečných případech i prázdniny.

Abych nezapomněla, prosím Vás, pošlete mi po M9ně křestní list, ten český, budu ho potřebovat k bašu a z opatrnosti Vám to píšu hned, Vy na to jistě nezapomenete. Myslím, že si časem vzpomenu i na jiné věci. Velikonoce se pozoruhodně blíží, už je únor, který uteče mezi komposicemi, pak se zase budeme připravovat na české bašo, které jindy bývá před velikonoce a letos bude těsně po nich, protože panu Spíškovi se asi nechce příliš časně z Prahy, je to starý pán, který raději se vším počká, než aby pospíchal. Nám je to osobně jedno, já aspoň ještě během velikonoce načerpám užitečné vědomosti z Míniných zkušeností, vždyť ona se podrobila zkoušce dospělosti z češtiny s vyznamenáním, a co se týče dějepisu, budou její vědomosti v tomto ohledu zajisté značné, neboť byla myslím plná čtyři léta pozornou žákyní Ferdíkovou. Já se jí za to někdy, ale docela málo, nabídnu za model ke studiím anatomie.

To vám je báječné, mně se poslední dobou stále zdá, že jsem doma, jednou se se všemi vítám, jindy chodím po zahrádce docela klidně a samozřejmě, a tak si myslím, že to mám prakticky zařízené, bez veškerých výdajů trhám v noci kilometry a jsem tak denně i v Bechyni i v Germainu a moc se mi to líbí. A ještě k tomu je u Vás pokaždé hezky, jako v létě, žádný led a sníh a elinka nemá žádné nehody, až mě to někdy mrzí, protože by se mi mohlo také třeba zdát o lyžování, to by nebylo špatné. Horší je pak to probuzení, ale také se všechno pomalu lepší, jak denně ráno přibývá světla.

Všechny Vás tisíckrát zdraví a líbá

Vaše Hanka

11. února 1937

Drazí,

tentokrát odpovídám trochu opožděně na mamčino psaníčko ze 4.2., protože přišlo až v poděli, a to já se pak nemohu dostat k odpovědi až ve čtvrtek, protože úterý je den matických úloh, středa latinských versionek, a mimi to se ve středu večer v ložnici prohlíží skříně a tak člověk nemůže v pokojíčku ani nic dělat, musí stát na stoličce a ponořit se na dno přihrádek a hledat tam všelijaké páry punčoch, které se tam dostaly omylem a patří někde jinam. To je ovšem těžká práce, ale já jsem se už letos v tom směru moc polepšila, aspoň Mlle Samain to říká, ačkoliv já tomu osobně moc nevěřím.

Děkuji vám za držení palce v sobotu, pomohlo to báječně. Mme Brisset ve volbě otázek, slibovala nám dlouho nějaké těžké problémy, a nakonec nám dala prostě lupu a v chemii vápno. Minulý týden jsme byly jednou vyrušeny v dějepise panem inspektorem, probíraly jsme právě Napolconovu povahu, což jsme neskrblily chválou k velkému uspokojení páne inspektorovu, který o nás prohlásil, že jsme dokonalé žákyně cose týče poslouchání. Byly jsme mu za to nesmírně vděčné, teď nás nebude moci nikdo napomínat, když posloucháme tak dokonale, že už to dokonaleji nejde.

Minulý čtvrtek jsme byly se sudinkou na Sorbonně na představení Eschylových Peršanů. Byli tam většinou samí studenti, kteří nedočkavě tleskali, křičeli všelijaké vtípy přes celý sál (byl to tentýž, v kterém byla loni Masarykova oslava), když pak kantoři vstupovali slavnostně do sálu, přijímali je tleskáním a řevem. Zkrátka nálada právě taková, jako když se tábořský gympl vrhne do městského divadla k oslavě osmadvacátého října například. Herci pak byli samozřejmě studenti a měli všechno tak pěkně udělané, přibližně asi tak, jak se to hrávalo v starém Řecku. Tedy s maskami, s primitivní muzikou a žalostnými zpěvy, a všichni byli tak jednoduše a moc originálně maskováni. Xerxova matka měla například paruku z jakési silné vlny, jako z provazů, starci z královské rady pak měli docela jednoduché bílé vousy z jakéhosi papíru, a dělalo to skvělý dojem. Herci pak byli zahrnutí hlučným potleskem, a nám se tam moc líbilo, že člověk vidí, že tu také existuje takové studentské prostředí trochu po našem způsobu, kdežto lycejni obyčeje se od něho trochu moc liší.

Eňovi blahopřeji k úspěchům a prosím, aby mi poslal nějakou svou uměleckou fotografii, až se mu povede. A moc bych byla ráda, kdyby byla se sněhem. Tady je letos ještě nějak míň zima než loni, ani jedna pořádná chumelenice nebyla za celou zimu.

Pak bych Vás prosila, abyste mi poslali laskavě ten křestní list hned, protože už jej potřebujeme teď, musíme pomalu podávat žádost na bašu s příslušnými doklady. A představte si, že kdybych měla ještě jednoho sourozence, platila bych poloviční taxu u baša, aspoň Francouzky to tu mají tak šikovně zařízené.

Všechny Vás moc a moc zdraví a pusy Vám posílá

Vaše Hanka

18. února 1937

Drazí,

děkuji srdečně za mamčin dopis, který jsem si tentokrát musela těžce vydobývat. Včera večer jsme totiž při rozdávání dopisů moc hlučely, sudinka se rozhořčila a řekla, že ty zbývající nám vydá až druhý den v poledne. Já jsem zahlédla navrchu svůj dopis, a tak mi to samozřejmě nedalo, a vypravila jsem se kajicně za sudinkou, dokonce i lež jsem si musela vymyslet, že totiž doma někdo stůně a že netrpělivě čekám zprávu (což ostatně byla pravda), a nakonec jsem tedy s pomocí boží psaní dostala, po krátkém zdráhání a kázáníčku sudinčině. Vidíte tedy, že i když člověk někdy patří mezi ty šťastné, kterým někdo píše, ještě tu není jist, že se nepostaví nějaká podobná překážka jeho dopisu v cestu a že někdy nucen spát celou noc v tóně domě, v němž leží jeho psaní a při tom nevědět, co je v něm. Nepřekonatelná jesti krutost sudinčina.

Tedy tedy ten vytoužený dopis mám, bohužel je v něm nemilá zpráva o Míniě smůle. Já ale myslím, že se podobné věci stanou i v nejlepších rodinách a stalo-li se to Míniě hned na začátku její vysokoškolské dráhy, je to jen slibným znamením pro její zakončení, mamko, vždyť Ty to také tak vždycky říkáš, ne? A pak, začáteční neúspěchy jsou vždycky čestné, v nich hraje smůla největší roli, nemůže se přece o někom tvrdit, že hned k první zkoušce nějak zanedbával práci, vždyť všechno nové vždycky baví, a Míni nepatří mezi lidi, kteří se do něčeho dají, aniž by k tomu měli chuť. Popřejmež jí mnoho zdaru k dalšímu studiu, aby vždycky vesele vzpomínala na své první colloquium, o čemž jsme předem pevně přesvědčeni.

Všechny pražské novinky mě velmi zajímaly, a za nějaký měsíc se už dokonce o všem dovím i z ústního podání Míniina. U nás není nic nového celkem, jenom že pomalu začínáme opakovat český dějepis, přičemž dr. Kupka dbá bedlivě na vzletné začátky. Nesmíme např. říci: M. J. Hus se narodil atd., nýbrž nejdříve: M. J. Hus byl jednou z největších postav našich dějin. Narodil se ... Vznikne tím sice jakýsi velký schod, mezi tím narozením a největší postavou, ale nevádí, hlavní věc, že začátek je „vzletný“. České písemky budeme mít asi 11. března, zároveň s hochy z Nimes a Dijonu a stejná témata jako oni a opravovat je bude jakýsi Francouz z Dijonu, o kterém nám dr. Kupka předem řekl, že je velmi přísný, aby nám udělal radost. Ale my zas jemu tu radost neuděláme, abychom se obávaly i češtiny, protože při ní se projde i se známkou pod průměrem, tj. když se theoreticky vlastně propadlo.

Na velikonoční výlet budeme potřebovat asi 800 franků, počítáno maximálně. Proti Bretani je to dražší myslím kvůli delší cestě i kvůli hotelům. Tetě Mařce už jsem děkovala za Ježíška, psala mi po vánocích a ještě mi poslala dva krásné zápisníky.

Děkuji ještě za zaslání křestního listu, málem bych byla zapomněla.

Moc a moc zdraví a líbá taťku, mamku, Míni a Eňu
Vaše Hanka

St.Germain, 28.února 1937

Drazí,

děkuji Vám za dopis a za Pestrý týden a za všechny zprávy. Těším se už, až se od Míni zase o Vás dovím všechny podrobnosti, bude to už za tři neděle, vlastně ani ne, protože myslím, že bude nejlépe, přijede-li Míňa ve čtvrtek před Květnou nedělí. Vyjíždíme z Paříže v sobotu asi o půlnoci, tedy aby si Míňa trochu odpočinula po cestě a abych jí mohla naproti, měla by přijet ve čtvrtek, kdy máme prázdnou. Pan dr.Kupka mi již říkal, že dostal mamčin dopis (adresa je Paris VIème a i do St.Germain do lycka byste to byli mohli poslat) a že beze všeho Míňa může s námi jet, ostatně už dříve jsem mu o tom říkala a on nic nenamítal. Tedy doufám, že se teď mohu najisto těšit, že zanedlouho uvítám slavnostně Míňu v Parízkou na nádraží a uvedu ji do našeho přeslavného lycka. Bude to strašně krásné a výlet k tomu, uvidíme spolu moře a hory, moc sluníčka a moc sněhu, poputujeme někde přes Nimes, Marseille, Nice, Monako a Ženevu, doufám, že se to Míňe bude dokonale líbit i se všemi výletními trampotami a příhodami. Bude to opravdu tolik krásného najednou, že ani nevím, nač se mám dřív těšit. Ovšem ale nejlepší bude, až se sem na nádraží přihrne rychlíček z Prahy a já budu mávat do okna a chytat kufry a vítat Míňu. Budu jí co nejdříve psát, také o nějaké drobnosti, které potřebuji, snad jich mnoho nebude, tak nějaký pár podkolenek, protože ani ta nesmírná zásoba, kterou jsem si přivezla, by mi pomalu nevystačila. Ostatně snad nepotřebuji docela nic a vede se mi báječně, nemusíš mít starost, mamko, vážím 67 kg netto a ani pořádnou rýmu jsem až dosud neměla, ačkoliv ostatní sekce letos dost často postonává, samé chřipky i úrazy s podebranými prsty se zde pěstují, naštěstí je tu letos nová mladá infirmierka, která o všechny náramně dobře pečuje.

Ve škole je vše při starém, opravovaly jsme jen fysiku, mám 17, a budeme ještě psát matiku, jinak již jsme se vším skončily. 11.března asi píšeme českou maturitní písemku, celých pět hodin od osmi až do jedné, to se napíšeme. Mimo to nás ředitelka přihlásila s Máňou Špačků na concours général z latiny, tj. na nějakou soutěž žáků z celé Francie, což je velká čest, ale bohužel tím asi ztratíme zase jeden čtvrtek před velikonoce nebo po nich. A máme z toho strach, protože s lámanou frančinou člověk daleko nedorazí.

Jinak se všeobecně po celém lycku toužebně očekávají prázdniny, včera byla celá třída vysílením tak zbedněná, že se naše stále vlídná matička dopálila a vyhrkla na nás v mluvě neliterární, abychom jí už daly se vším pokoj.

Všechny tři Vás tisíckrát zdraví a líbá

Hanka

6.3.1937

Draží,

právě mi přišel mamčin dopis, tedy hned odpovídám, protože je sobota odpoledne a my máme samé volné hodiny. Teď jsme právě v etudě bez dohledu a Francouzky se tu jedna přes druhou učí česky, písničky už umějí zpívat a všelijaké historicky si vyprávějí česky, vypadá to ovšem jako strašná psina, protože mluví po černošsku : já spát do postel - a podobné věci. Nikdo se tu teď jinak nezdraví než dobrým dnem a každá Francouzka má někde schovaný notes s českými slovíčky psanými nemožným ortografem.

Ze zprávy o Míniném úspěchu jsem měla ohromnou radost, už proto, že už teď mamka najde zase svůj zdravý spánek, ne?

Tedy Míňu teď najisto čekám s otevřenou náručí. Myslím však, že ji přece jen i před odjezdem raději umístím hned v Paříži, tady by z toho nic neměla, já bych bez toho mezi týdnem sotva směla ven. Čekat ji ovšem budu třeba celý den na nádraží, ale napíši jí adresu hotelu, kdybychom se náhodou nesešly, což se však, doufám, nestane. Co vše si má vzít jí co nejdříve napíši a vás bych prosila, kdybyste za ní do Prahy poslali oba naše světle modré lyžařské svetry i s čapkami k nim, protože je budeme potřebovat na ten výlet na Alpy. Přidají jí sice pořádný balíček, ale bylo by nám bez nich pořádná zima, pojedeme celý den v otevřeném autokaru a bude to pěkně profukovat od ledovců a věčného sněhu. Doufám, že Míňa nic důležitého nezapomene a i v nejhorsím případě bych jí snad mohla leccos poskytnout ze svých zásob.

My se dnes odpoledne chystáme oslavovat narozeniny pana presidenta, dr.Kupka bude zas dojemně řečnit, secondánky budou přednášet, pak se bude hrát na piano a zpívat hymny. Zítřejede na vyslanectví na jakýsi koncert, kde bude účinkovat Bedřiška Seidlová a nějaké kvarteto, o kterém se domnívám, že je to Milunčino známé. Už se na vše moc těšíme. Ve čtvrtek jsme zde měly Mícareme, hrály se všelijaké veselohry, pak jedna pětiletá holčička hrála na housle moc hezky. Čtyři Češky se oblékly do krojů a vyhrály první cenu v soutěži všelijakých kostýmů. Pak se tančilo dlouho do noci, dokonce i všechny surveillantky a ekonomka se zúčastnily. Bylo to veselé, hudbu jako vloni obstaraly tři žákyně a pěkně se jim povedla.

Ve škole celkem nic nového, z chemie mám 15, ze zeměpisu 10 a v sobotu píšeme tři hodiny matickou konu, už poslední v trimestru. Z češtiny teď děláme samé překlady, abychom se procvičily na francouzské bašo. Žádost k přípuštění už máme podanou, takže je vše připraveno. Já bych se vůbec nic nezlobila, kdybychom měly dělat bašo třeba zítra, aspoň by tu byly brzo prázdniny. Bohužel však ani výstava nic neuspíší, jak jsem doufala až dosud.

Tedy od čtvrtka za týden se od Míni dovím o Vás všechny novinky a budu tak trochu skoro jako doma. Škoda, že to tak nemůže být aspoň každý měsíc.

Moc a moc vás zdraví a líbá

Vaše Hanka

13.3.1937

Drazí,

s potěšením Vám sděluji, že česká písemka je šťastně za námi, stála nás sice pětihodinovou námahu v potu tváře, ale ve zdraví jsme ji překonaly. Témata byla tři a značně nevhodná. Navrhovali je nímský a dijonský vůdci sekce, dr.Kripner poslal samozřejmě báseň V. Dyka, " V bouřlivých dnech " se myslím jmenovala. Podtrhal tam určité verše a chtěl, abychom je rozebrali obsahově, formálně a myšlenkově. Protože jsem nevěděla, jaký je rozdíl mezi stránkou obsahovou a myšlenkovou, musela jsem se rozhodovat mezi dvěma zbývajícími : 1) Jak si představujete svou roli " inteligenta" v našem národě a 2) Vyložte výrok spisovatele Giroudoux " Sport je epidemie zdraví" a posuďte, do jaké míry je obliba sportu prospěšná vývoji jedince a národa. Zbylo mi to poslední, protože k té roli inteligenta se mělo jít přes obrození, dobu předválečnou a válečnou a já jsem vůbec neviděla, jak bych se byla mohla dostat dobře z Masaryka na sebe a vůbec bylo to moc těžké. Výsledky asi rozhodně nebudeme vědět do velikonoce a možná, že se o nich vůbec nedovíme, aspoň loňské premiérky je dosud ještě neznají. To je docela pěkná výhoda.

Matickou píšeme zase až v pondělí od 2 do 5.

Nyní Vám musím podat zprávu o nedělním koncertě na vyslanectví, hrála tam harfenistka Jiřina Seidlová Smetanovu Vltavu a nějaké písničky, a ačkoliv je harfa nástroj víceméně brnkavý, ta Vltava vypadala báječně, protože se na to dobře hodila. Pak spoluúčinkovalo tzv. Smetanovo trio a kvarteto a houslistou Plockem, Milunčiným známým. Ti hráli ovšem skvěle, jakéhosi Dvořáka a Suka, s ohromným zápalem.

Ze všech Vašich zpráv jsem měla velkou radost. Dovedu si tak představit Eňu, jak se hrdě prohání na kole a je ve svém živlu. Míňa mi psala, že pitvá do poslední chvíle, že tedy nemůže přijet ve čtvrtek, tož jsem jí odpověděla, že ji čekám v pátek, protože kdyby přijela v sobotu a týž den by zase odjížděla na výlet, byla by nesmírně unavená. Já už mám z toho ze všeho úplně jakousi reisefieber, ráno, když se vzbudím, nemohu ani v posteli vydržet, protože bych už nejradyji od minuty si šla sednout na nádraží a čekala na pražský rychlíček, a pak je to také starostmi, že jo, vždyť tu bude Míňa jaksi pod mou ochranou a péčí. Na výlet s námi asi pojede jakási malířka, protože pí. doktorová se poslední dobou rozstala se žaludkem, jen v případě, že by se ještě trochu pozdravila, jeli by manželé Kupkovi a námi oba.

Děkuji Vám pěkně za peněžní zásilku a za Pestrý týden, moc a moc Vás všechny tři zdravím a líbám.

Vaše Hanka

a samé české známé písničky. Zítř ráno odjíždíme do Grenoble. Děkujeme mamce moc za oba dopisy a já za všechno, co jste mi poslali po Míň. Jsme nesmírně šťastné a já vás moc a moc zdravím a líbám.

Vaše Hanka

Cannes, 31.3.1937

Drazí,

už se Vám chystáme psát asi týden a teprve dnes jsme se k tomu konečně dostaly. Máme však každý den takové práce a námahy, abychom všechno viděly a slyšely, že když konečně večer najdeme volnou chvílku, vrhneme sebou raději do postele jak dlouhé tak široké a spíme každá za čtyři.

Budu se tedy teď snažit soustavně Vám trochu vyličit, co jsme zažily od soboty večer, vyjedše v deset hodin z nádraží plného lyžařů a výletníků směrem k Avignonu, kdež jsme přistály v neděli ráno asi v sedm hodin. Je to báječné město, celé bílé, jako vybledlé sluníčkem, má zubatý papežský palác, který je trochu vydrancovaný, ale zbyly v něm aspoň jakési krásné gobelíny a ohromný krb na pečení celých telat a také socha Karla IV., věnovaná naší republičkou. Za městem je starý avignonský most, který už vede jen do půl řeky, takže je dobrý jenom na koukání. Pak jsme odjeli do Nimes. Tam jsou všude nesmírně staré památky z římských dob, lázně, aréna a vodovod přes strašně hluboké údolí, takže je třípatrový a je z něj krásný rozhled. Stihl nás tam pořádný liják, ale naštěstí byla nablízku jakási prehistorická jeskyně, do které jsme se báječně schovaly. Druhý den jsme byly v Arles, také staré římské město s arenou a divadlem s krásnými sloupy. Večer jsme přijely konečně k moři - do Marseille. Je to úplně báječné město, zvláště když se na něj dívá z jednoho vysokého vrchu, na kterém je námořnický kostel se spoustou malých lodiček, věnovaných z vděčnosti za záchránění. Byly jsme se taky projet lodičkou na ostrov If, kde byl vězněn hrabě Monte Christo, ale bylo tak rozvodněné moře, že jsme nemohly přistát. Nato jsme byly v Toulonu, válečném přístavu, ale okolo křižníků jsme směly jenom jezdit po loďce, na ně nás nepustili. Ve středu odpoledne jsme přijely do Cannes, kde bydlíme v krásné collegi s palmami a oranžovníky na zahradě. Máme se tu prostě skvěle. Samotné Cannes je hrozně přepychářské město s ohromnými hotely a plné milionářů, jsou tu skvělé pláže, na jedné z nich se právě vyhříváme a počasí je také pěkné, že už se počtvrté aspoň koupáme. V pátek jsme si udělaly výlet na okolní vršky, s kterých je vidět zasněžené Alpy a modré moře a bílé plachetky a žlutý písek a červené střechy Cannes a zelené stromy. Vůbec všechno je tu nesmírně barevné. V sobotu jsme byly autokarem v Mentonu a na italských hranicích, kde na nás mluvili taliánsky a měly jsme z toho velikou legraci. Zpátky jsme se stavěly v Monte Carlu, Monaku a Nice. Bylo to tam nádherné. Monte Carlo a hlavně Monako jsou skvěle vystavené na skále v moři, v Monaku se báječně vyjímá jakýsi princův palác a všude samozřejmě jen palmy a kaktusy a přepychoví lidé a auta a v Nice též. Kdyby tam člověk byl deset let, nenabazil by se všech možných pohledů na moře, na kopce a na krásná města, protože je jich tam spousta na každém kroku a jsou stále nové a nové. Nice je mimo to skoro velkoměsto, plné cizinců, a má krásnou kamenitou pláž a strašně modré moře, jako ostatně všechna zdejší města vůbec. V pondělí jsme byly zas autokarem přes předalpské vršky, mezi nimiž se prodírají říčky s krásnými vodopády. Jely jsme po všelijakých serpentínách mezi šedými skalami a potkávaly jsme v těch výškách jen docela zapadlá kamenná městečka, ještě se středověkým opevněním, jako St. Paul nebo Gourdon. Lidé se tam žijí bůhví čím, snad jen z turistů, bydlí v prastarých domech nalepených těsně k sobě do uzounkých uliček a jen na náměstí, kde je trochu víc místa, se sejdou všichni pantátové k jakési hře s velkými koulemi, která se zuřivě pěstuje i tady v Cannes. Pak jsme se zastavily ještě v Grasse v parfumerii, kde vyrábějí z 5000 kil růží jeden litr růžového oleje na voňavky. Včera pak byla v Cannes velká slavnost "romantických krajů" za spoluúčasti Rakouska, Maďarska, Švýcarska a Československa. Na velkém hřišti předváděly všechny ty země národní tance a zpěvy a v krojích a bylo to moc zajímavé. Nám se samozřejmě nejvíce líbili naši zastupovaní družinou Nikolské a sokolskou muzikou z Kolína. V průvodu jsme chodily stále za nimi, zpívaly a křičely "nazdar"! a byly jsme nesmírně nadšené. Dnes znovu hrají, tedy je zase půjdeme vyprovodit až k jejich hotelu, protože hrají úplně skvěle

mezinárodní ústav práce, ve kterém nás prováděl plešatý a nadšením zářící pán a stále nám zdůrazňoval, že pracuje pro mír a spravedlnost, ale bohužel nám neprozradil, jak to dělá, snad abychom ho nemohli následovat a on tím neztratil místo. V Ženevě je spousta hodinářů se strašně lacinými hodinkami a vůbec všechno tam vypadá moc laciné, protože jeden jejich frank platí pět zdejších. Ale Vám snad ostatně už o tom všem psala.

My jsme se teď hned ty první tři dny proučili, protože se proslýchalo, že dnes bude česká ústní maturita, teď je odložena na příští týden, naštěstí. Pro všechny případ mi, prosím Vás, držte palce asi od 12. do 15., spíše odpoledne.

Teď jsme se právě dověděli, že československo vyhrálo první cenu v soutěži tance a hudby v Cannes - čemuž se vůbec nedivíme, protože bylo opravdu nejlepší, hlavně co se týče muziky, to Francouzi se musí schovat. Míňa když slyší zdejší kapelu, se může úplně usmát - na mě tak dalece nepůsobí vzhledem k mým hudebním schopnostem, ale taky nikdy nejásám, když ji slyším, a pochodovat jsem se při ní ještě nenaučila a asi nenaučím. Dovedete si tedy představit, jaký rozruch tady může způsobit takové " Proč bychom se netěšili" nebo "Kolíně".

Děkuji Vám za dopis a za Pestrý týden, zdravím Vás a líbám a posílám pusy.

Vaše Hanka